

© Ministry of Justice of the Czech Republic, www.justice.cz. [Translation already published on the official website of the Ministry of Justice of the Czech Republic.] Permission to re-publish this translation has been granted by the Ministry of Justice of the Czech Republic for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

© Ministerstvo spravedlnosti České republiky, www.justice.cz. [Překlad již zveřejněný na oficiální webové stránce Ministerstva spravedlnosti České republiky.] Povolení k opětovnému zveřejnění tohoto překladu bylo uděleno Ministerstvem spravedlnosti České republiky pouze pro účely zařazení do databáze Soudu HUDOC.

**RADA EVROPY
EVROPSKÝ SOUD PRO LIDSKÁ PRÁVA
DRUHÁ SEKCE**

**VĚC CENTRUM STAVEBNÍHO INŽENÝRSTVÍ, a. s. proti ČESKÉ
REPUBLICCE**
(stížnost č. 65189/01)

**ROZSUDEK
ŠTRASBURK**
21. prosince 2004

*Tento rozsudek nabude právní moci za podmínek stanovených v článku 44 odst. 2 Úmluvy.
Může být předmětem formálních úprav. Pořízený překlad rozsudku do češtiny není překladem
oficiálním.*

Ve věci Centrum stavebního inženýrství, a. s. proti České republice,

Evropský soud pro lidská práva (druhá sekce), zasedající v senátu ve složení
pánové J.-P. COSTA, *předseda*, A. B. BAKA, I. CABRAL BARRETO, K.

JUNGWIERT, V. BUTKEVYCH, paní A. MULARONI,

D. JOČIENĚ, *soudci*, a paní S. DOLLÉ, *tajemnice sekce*,

po poradě konané dne 30. listopadu 2004,

vynesl tento rozsudek, který byl přijat uvedeného dne:

ŘÍZENÍ

1. Řízení bylo zahájeno stížností (č. 65189/01) směřující proti České republice, kterou dne 20. prosince 2000 podala Soudu na základě článku 34 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) akciová společnost Centrum stavebního inženýrství, a. s., založená podle českého práva (dále jen „stěžovatelka“).

2. Stěžovatelku zastupuje pan O. Choděra, advokát zapsaný u České advokátní komory. Česká vláda („vláda“) je zastoupena svým zmocněncem panem V. Schormem.

3. Soud dne 4. prosince 2001 rozhodl oznámit stížnost vládě a na základě článku 29 odst. 3 Úmluvy projednat přijatelnost a odůvodněnost stížnosti současně.

SKUTKOVÝ STAV

I. SKUTKOVÉ OKOLNOSTI PŘÍPADU

4. Stěžovatelka je akciovou společností podle českého práva se sídlem v Praze. Byla založena za účelem privatizace státního výzkumného ústavu.

5. Dne 16. dubna 1992 příslušné české ministerstvo schválilo související privatizační projekt a Fond národního majetku pak na stěžovatelku daný majetek převedl. Následně však jisté fyzické osoby požádaly o vydání nemovitostí převedených na stěžovatelku. Jejich návrhu bylo v roce 1997 vyhověno a stěžovatelce bylo vlastnické právo ke sporným nemovitostem odejmuto.

6. Dne 2. srpna 1999 podala stěžovatelka u Obvodního soudu pro Prahu 1 žalobu na náhradu škody proti českému státu, konkrétně proti Ministerstvu financí a Fondu národního majetku.

7. Dne 13. března 2000 obdržel soud vyjádření druhého žalovaného. První žalovaný se vyjádřil dne 30. listopadu 2000 (po zaslání upomínky).

8. Obvodní soud v závěru ústního jednání dne 12. června 2001 vydal rozsudek, jímž žalobu stěžovatelky zamítl.

9. Na základě stěžovatelčina odvolání byl napadený rozsudek Městským soudem v Praze dne 22. ledna 2002 zrušen.

10. Dne 10. prosince 2003 vydal obvodní soud nový rozsudek, kterým zamítl část žaloby směřující proti prvnímu žalovanému. Zároveň však rozhodl, že nárok stěžovatelky

vůči druhému žalovanému je co do základu dán. Výše náhrady škody měla být stanovena v konečném rozsudku.

11. Blíže neurčeného dne v roce 2004 městský soud na základě odvolání stěžovatelky a druhého žalovaného potvrdil rozsudek ze dne 10. prosince 2003.

12. Řízení o výši náhrady škody, kterou bude povinen uhradit druhý žalovaný, doposud neskončilo.

II. PŘÍSLUŠNÉ VNITROSTÁTNÍ PRÁVO A PRAXE

13. Příslušné vnitrostátní právo a praxe jsou popsány v rozsudku *Hartman proti České republice* (č. 53341/99, § 43-51, ESLP 2003-VIII).

PRÁVNÍ POSOUZENÍ

I. K PŘEDBĚŽNÉ NÁMITCE VLÁDY

14. Vláda vznáší námitku nevyčerpání vnitrostátních prostředků nápravy s tím, že stěžovatelka nevyužila prostředků určených k nápravě délky řízení.

15. Soud připomíná, že obdobnou námitku již zamítl ve věci *Hartman proti České republice* (výše uvedený rozsudek, § 55 až 69). Soud nevidí žádný důvod, pro který by měl změnit své předchozí rozhodnutí, a tuto námitku tedy zamítá.

II. K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČLÁNKU 6 ODS. 1 ÚMLUVY

16. Stěžovatelka tvrdí, že délka řízení byla v rozporu se zásadou „přiměřené lhůty“ zakotvenou v článku 6 odst. 1 Úmluvy, který zní:

„Každý má právo na to, aby jeho záležitost byla (...) v přiměřené lhůtě projednána (...) soudem (...), který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích (...).“

17. Vláda s tímto tvrzením nesouhlasí.

18. Relevantní období začalo dne 2. srpna 1999 a k 27. září 2004 ještě neskončilo. K tomuto datu tedy trvalo pět let a dva měsíce, a to pro dva stupně soudní soustavy, přičemž na každém z nich bylo rozhodováno dvakrát.

A. K přijatelnosti

19. Dle názoru Soudu není stížnost zjevně neopodstatněná ve smyslu článku 35 odst. 3 Úmluvy. Soud dále neshledal jiný důvod nepřijatelnosti.

B. K odůvodněnosti

20. Vláda nesouhlasí s tím, že by české soudy bezdůvodně odkládaly projednání občanskoprávních a obchodněprávních žalob, a domnívá se, že zásada „přiměřené lhůty“ byla ve dané věci respektována. Poznámává také, že mezi podáním žaloby a vyhlášením prvního rozhodnutí v odvolacím řízení uplynulo méně než dva a půl roku a že soud prvního stupně vydal rozsudek již na závěr prvního ústního jednání. Průtahy, k nimž došlo mezi zahájením

řízení a konáním prvního ústního jednání, byly způsobeny složitostí sporu a dále tím, že soud byl nucen vyčkat vyjádření žalovaných.

21. Stěžovatelka se k důvodnosti stížnosti nevyjadřuje.

22. Soud připomíná, že přiměřenost délky řízení se hodnotí na základě okolností daného případu a s ohledem na kritéria plynoucí z jeho vlastní judikatury, jimiž jsou zejména složitost věci, chování stěžovatele a postup příslušných orgánů, jakož i význam sporu pro dotčené osoby (viz z mnoha dalších *Frydlender proti Francii* [velký senát], č. 30979/96, § 43, ESLP 2000-VII, a výše uvedený rozsudek *Hartman proti České republice*, § 73).

23. Soud shledal, že věc nebyla zvláště složitá. Vzhledem k tomu, že mezi podáním žaloby a nařízením prvního ústního jednání ve věci uplynuly téměř dva roky, nelze souhlasit s tvrzením, že řízení probíhalo relativně plynule. Po zrušení prvního rozhodnutí v odvolacím řízení dne 22. ledna 2002 potřeboval soud prvního stupně znovu téměř dva roky, než vydal rozhodnutí ze dne 10. prosince 2003. Nakonec je třeba dodat, že řízení o stanovení výše náhrady škody, na niž má stěžovatelka nárok, dosud neskončilo.

24. Tyto skutečnosti Soudu postačují, aby učinil závěr, že případ stěžovatelky nebyl projednán v přiměřené lhůtě.

K porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy tedy došlo.

III. K POUŽITÍ ČLÁNKU 41 ÚMLUVY

25. Článek 41 Úmluvy stanoví:

„Jestliže Soud prohlásí, že byla porušena Úmluva nebo její protokoly, a jestliže vnitrostátní právo zúčastněné Vysoké smluvní strany umožňuje jen částečné odstranění důsledků tohoto porušení, Soud přiznává v případě potřeby poškozené straně spravedlivé zadostiučinění.“

A. Újma

26. Stěžovatelka požaduje náhradu morální újmy ve výši 9 835 333 Kč, tj. přibližně 313 108 €. Tato částka představuje přibližně jednu třetinu výše náhrady škody, již se stěžovatelka domáhá v řízení před vnitrostátními soudy.

27. Vláda nesouhlasí s metodou, kterou stěžovatelka použila k vyčíslení výše morální újmy. Podle názoru vlády tato metoda odkazuje na skutečnosti materiální povahy a vede ke stanovení přehnaně vysoké částky. Vláda zároveň připomíná, že stěžovatelka je právnickou osobou, pro niž nemá případná nemateriální újma tak citelný dopad, a domnívá se, že případné konstatování porušení Úmluvy Soudem by představovalo dostačující zadostiučinění.

28. Soud připomíná, že nelze vyloučit, že nepřiměřená délka řízení obchodní společnosti způsobí i jinou než materiální újmu zakládající nárok na peněžní náhradu. Účinnost práva zaručeného článkem 6 Úmluvy totiž nezbytně vyžaduje, aby existovala možnost přiznat peněžní náhradu za morální újmu rovněž obchodní společnosti (viz rozsudek ve věci *Comingersoll S. A. proti Portugalsku* [velký senát], č. 35382/97, § 35 a 36, ESLP 2000-IV, a rozsudek ve věci *Wohlmeyer Bau GmbH proti Rakousku* ze dne 8. července 2004, č. 20077/02, § 61).

29. V dané věci byla stěžovatelka zbavena možnosti urychleného získání náhrady škody, na niž měla nárok (jak je uvedeno ve výroku rozsudku ze dne 10. prosince 2003). V tomto ohledu je tedy možné se domnívat, že daná situace stěžovatelce způsobila značné nesnáze, byť se tak stalo pouze v rámci správy běžné činnosti. Existence těchto nesnází odůvodňuje přiznání náhrady.

30. Soud se proto na spravedlivém základě podle článku 41 rozhodl přiznat stěžovatelce částku 2 800 € z titulu způsobené morální újmy.

B. Náklady řízení

31. Stěžovatelka nežadá náhradu nákladů řízení. Soud se proto domnívá, že o této věci není třeba rozhodovat.

C. Úroky z prodlení

32. Soud považuje za vhodné, aby byly úroky z prodlení založeny na úrokové sazbě marginální zápůjční facility Evropské centrální banky, zvýšené o tři procentní body.

Z TĚCHTO DŮVODŮ SOUD JEDNOMYSLNĚ

1. *prohlašuje* stížnost za přijatelnou;
2. *rozhoduje*, že došlo k porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy;
3. *rozhoduje*,
 - a) že žalovaný stát má stěžovatelce zaplatit ve lhůtě tří měsíců ode dne, kdy rozsudek podle článku 44 odst. 2 Úmluvy nabude právní moci, částku 2 800 € (dva tisíce osm set euro) z titulu náhrady morální újmy a dále případnou částku daně; tyto částky budou převedeny na národní měnu žalovaného státu podle kursu platného ke dni zaplacení;
 - b) že od uplynutí výše uvedené lhůty až do zaplacení bude stanovená částka navyšována o prostý úrok se sazbou rovnající se sazbě marginální zápůjční facility Evropské centrální banky platné v tomto období, zvýšené o tři procentní body;
4. *zamítá* v ostatním návrh na přiznání spravedlivého zadostiučinění.

Vyhotoveno ve francouzském jazyce a sděleno písemně dne 21. prosince 2004 v souladu s článkem 77 odst. 2 a 3 Jednacího řádu Soudu.

S. DOLLÉ
tajemnice

J.-P. COSTA
předseda